

ထုံး ဆိုင် : ၀. ၅၅၇ သစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

ငယ်ချစ်ဦးရယ်ရူးချင်တယ်

အခန်း(၁)

စိမ်ရေရွာလေးရဲ့ ငွေကြေးအသင့်အတင့်ချမ်းသာသော အလယ်အလတ်မိသားစုလေးတွင် မဇ္ဇူရီကို မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ ။

မဇ္ဇူရီ၏ အမေ ဒေါ်ငွေသော်က စိတ်ကြီးဝင်နေသူ ဖြစ်၏။

သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားတာ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပါ။

ချောမော၍ မြို့ဆန်ဆန်နာမည်လေး မဇ္ဇူရီဟု မှ ညှိထားလိုက်သည်

။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကျော်ခေါင်က အရှာအဖွေကောင်းသူ။

တောမြို့လေးမှာ တော့ မျက်နှာဖုံးပဲ။

“ကိုကျော်ခေါင် ကျွန်မတို့ မြို့တက်ရအောင်ပါ။ ဒီမှာ နေထိုင်တာ သမီးလေး သိမ်ငယ်တယ် ... ပြီးတော့လေ ဒီမြို့လေးက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းသွားမှာ လည်း ကြောက်ရတယ်လေ”

ဒေါ်ငွေသော် စိတ်ပူမိတာက... ဇင်ယော်နဲ့ သမီးလေး နီးစပ်မှာ ကိုပင်...

ဇင်ယော်...

ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့ သမီးမဇ္ဇူရီက ခင်မင်လွန်းနေသည် ။

မဖြစ်ဘူး...

သမီးလေး ဇင်ယော်နဲ့ ကြိုက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မဇူရီကို မှ ညှိတ်ပေါက်လေးတောင် အစွန်းအထေး မခံနိုင်ပါဘူး။

မကြာခင်...

ကိုကျော်ခေါင်မိတ်ဆွေ မြို့ကသူဌေးသားအဖ ရောက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ။

“ရှင်သူငယ်ချင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ ... သူ့သားလာမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ခိုင်းတာပေါ့”

“သော် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်... သမီးလေးအတွက်ပါ မြို့ကိုတစ်ခါတည်း ထည့်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟင်”

“ကောင်းသားပဲ ငါလည်း အရိပ်အမြွက် ပြောဆိုထားပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား... သော်လေ သမီးကို စိမ်းရေရွာက ဟိုကောင်ဇင်ယော်လေ၊ မိညိုသားနဲ့ ငြိစွန်းမှာ ကို အရမ်းကြောက်တယ်”

“အင်းလေ... ဇင်ယော်ကိုမမုန်းပေမဲ့ သမီးမဇူရီကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းသားနဲ့ ပဲ ရည်မှန်းထား တယ်လေ”

“ဒါကြောင့် ... သမီးကိုမြို့မှာ ထားတော့မယ်၊ လူငယ်ချင်းရင်းနှီးအောင်လေ၊ မြို့သားနဲ့ ပဲ လက်ထပ်စေရမယ်”

ဇင်ယော် နှင်ကဘာကောင်လဲ။

ဇင်ယော်အမေ မခင်ညိုနဲ့ လည်ပင်းဖက် ပေါင်းသင်းလာကြပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ မိမိက ငွေကြေးအဆင်ပြေသွားသည်။ ။

“သော်... ငါဝယ်စရာရှိတာတွေ ဝယ်ဖို့ သွားဦးမယ်နော်၊ သူဌေးဦးအု

ပ်စိုးနဲ့ သူ့သား နောင်သုတဦးတို့ ... ရောက်လာရင် ဘာမှ လိုလေသေးမ
ရှိအောင် ဧည့်ခံရမယ်ကွ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးဆိုတော့... ဒေါ်ငွေသော်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေ
သည်။ ။

နိုင်ငံခြားကို ပစ္စည်းတင်ပို့တဲ့ သူတွေ...

ကိုကျော်ခေါင်နဲ့ စီးပွားဖက်တွေပဲ။

ကိုကျော်ခေါင် ထွက်သွား၏။

သမီးလေးမဇူရီကို ဒေါ်ငွေသော် ဆုံးမစကားတွေပြောဖို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ ။

“မဇူရီ”

“ရှင်... အမေ”

“ဟဲ့ မေမေလို့ ခေါ်စမ်းပါ... ဘာအမေလဲ”

“အမေကလည်း ငယ်ငယ်လေးထဲက အမေလို့ ခေါ်လာတော့ နှုတ်
ကျိုးနေပြီလေ”

“နှုတ်ကျိုးမနေနဲ့ တော့ မေမေပဲခေါ်၊ မကြာခင်... မြို့က သမီးဖေဖေ
မိတ်ဆွေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သားအဖ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ... မဇူရီနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ညည်း... သူတို့ နဲ့ လိုက်သွားရမယ်လေ”

“ဟင်”

“မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်ရမယ်၊ သမီးပညာရေးအတွက်ပဲ”

“အမေကလည်း ”

“ခေါ်ပြန်ပြီ ဒီအမေ... တောဆန်မနေစမ်းပါနဲ့ မဇ္ဈရီရယ်၊ မကြာခင် ... မေမေတို့ လည်း ရန်ကုန်ကို ပြောင်းကြမှာ လေ”

အမေ ဂုဏ်ပကာသနတွေမက်မောနေတာ မဇ္ဈရီမကြိုက်။

ပတ်ဝန်းကျင်အား အထင်အမြင်သေးနေတာလည်း သဘောမကျ။

အထူးသဖြင့်...

ဇင်ယော်နှင့် ခင်မင်တာ အမေက အတင်းအကြပ် တားဆီးနေသည်

။

“ဒီတော့ သမီးကို မေမေသတိပေးချင်တာက ဇင်ယော်နဲ့ မပတ်သက်
ဖို့ပဲ”

“အမေကလည်း ”

“ညည်းကို မေမေလို့ ခေါ်ပါလို့ ... ပြောထားတယ်လေ၊ ခေါ်စမ်း မေ
မေလို့ ...”

“မေမေ... ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“မြို့ကရောက်လာမဲ့ သူဌေးတွေ အထင်သေးမယ်၊ တောဆန်ပါနဲ့
မဇ္ဈရီရယ်”

တကယ်ပါပဲ မေမေကြောင့် ခက်နေသည် ။

“ဇင်ယော်လိုကောင်လေးက ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့ လဲ၊ မဇ္ဈရီ...
မအေမုဆိုးမမှာ လယ်လေးငါးကွက်လောက်ပိုင်တာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ဒေါ်လေးညှိက အမေ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ၊ သူများ တွေပြောတာ
တော့ ငယ်ငယ်က အမေ့ထက် ပိုက်ဆံရှိတာဆို”

“စကားမများ စမ်းနဲ့ မဉ္ဇူရီ မေမေကဒါဆိုဒါပဲနော်၊ ဇင်ယော်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူး၊ သမီးနဲ့ မတူမတန်ဘူးလို့ ပဲ သဘောထား”

မဉ္ဇူရီကတော့ ဇင်ယော်ကို ဘယ်လိုမှ မတူမတန်ဘူးဟု သဘောမထားနိုင်ပေ။

ငယ်ချစ်ဦး ဇင်ယော်ပါ။

အမေသတိပေးတာတောင် နောက်ကျနေပြီ။

ဇင်ယော်နဲ့ မဉ္ဇူရီ ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြသည် ။

“မေမေလည်း ... မြို့ကလူတွေရောက်လာရင် သမီးဝတ်ဖို့ အဝတ်တွေသွားဝယ်ရမယ်”

အမေထွက်သွားသည် ။

ဒီနေ့ ဇင်ယော်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။

အမေအပြင်ထွက်သွားတုန်း ချိန်းထားတဲ့ ကုက္ကိပင်ကြီးအောက်သို့ မဉ္ဇူရီရောက်လာသည် ။

“ဇင်ယော် နင်က အရင်ဆုံးရောက်နေတာကိုး”

“နင်လာသားပဲ မဉ္ဇူရီ”

“အမေ အပြင်မသွားသေးလို့ ပါ”

“ဘာလဲ နင့်အမေက ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ နှုတ်ခွန်းခြွေနေတာ မဟုတ်လား”

“ဇင်ယော်ရယ်၊ အမေ့အကြောင်းလည်း နင်သိသားနဲ့ ဟာ”

မဉ္ဇူရီအမေက... အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတာကို ဇင်ယော်သိ

နေသည်။ ။

“မဇ္ဇူရီ”

“ပြော”

“ဇင်ယော်ကိုလည်း အထင်မသေးဖို့ ဒေါ်လေးငွေသော်ကို ပြောလိုက်ပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ငါမနက်ဖြန်ပဲ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ မြို့ကလာလည်တဲ့ ငါ့ဦးလေးနဲ့ လိုက်သွားတော့မယ် မဇ္ဇူရီ”

“ဇင်ယော်ရယ် ငါအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ နင်ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော် ဇင်ယော်”

“ဘာလဲ နင်ကကော ငါပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ လား”

“မိန်းကလေးဆိုတာတော့ ကိုယ်ယူရမဲ့ယောက်ျားကို ပညာလေးတော့ တတ်စေချင်တာပေါ့ ဇင်ယော်ရယ်... မဇ္ဇူရီ ဘယ်တော့မှ ဘဝင်မြင့်မသွားဘူး... ဇင်ယော်ဆိုတာ မဇ္ဇူရီငယ်စဉ်လေးတည်းက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးပါ”

မဇ္ဇူရီအမေက သမီးကိုချမ်းသာကြွယ်ဝသူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ပဲ မျှော်လင့်နေသည်။ ။

မဇ္ဇူရီကတော့ ဇင်ယော်အပေါ် အချစ်မပြယ်ခဲ့။

ငယ်ချစ်ဦးတွေမို့ အရူးအမူးချစ်ကြသည်။ ။

“နင့်ကို မဇ္ဇူရီပြောပြီးသားနော်၊ နင်ခိုးပြေးရဲရင် မဇ္ဇူရီလိုက်ရဲတယ်လို့”

“အသက်မပြည့်တဲ့ နင့်ကို ခိုးပြေးရင် နင့်အမေက ထောင်ထဲတန်းပို့ ပစ်မှာ လေ၊ နင်ကရော ကြံရာပါလား”

“ဇင်ယော်နော် မဇူရီကို အထင်မလွဲနဲ့ ၊ အမေဘယ်လောက်ပဲ တား တား ငါလာတွေ့တာပဲ... မဇူရီလည်း ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရမှာ ပဲ၊ နင်ဘယ်မှာ နေမှာ လဲ”

“မသိဘူးဟ ဦးလေးနဲ့ လိုက်သွားရမယ်... ငါ့ဦးလေးက ခြံစောင့်ပါ၊ လူပျိုကြီးလေ ငါ့ကို တာဝန်ယူမယ်တဲ့ ”

အမေက အတင်းထည့်သည် ။

ဇင်ယော်က ချစ်သူကိုမခွဲနိုင်။

မဇူရီလည်း ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်မယ်ဆိုတာ မဇူရီအမေ လိုက်ကြွေးနေ၍ အစောကြီးတည်းက သိထား၏။

ဇင်ယော် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ချင်နေခဲ့သည် ။

“မဇူရီ”

“ဟင်”

“ငါကြိုးစားမယ်၊ တစ်နေ့နေ့ နင့်အမေအထင်ကြီးတဲ့ အထိလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင့်ဘဝအတွက် ကြိုးစားသင့်တာပဲ”

“နင့်ဘက်ကသာ ငါ့အပေါ် သစ္စာမမဲ့စေချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ မဇူရီ ကတိပေးမလား”

“စိတ်ချ ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့ဘူး၊ ကတိပေးတယ်၊ နင် သာမြို့ရောက်သွားရင် မြို့သူတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ဖောက်ပြန်သွားမှာ ”

ဇင်ယော်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အသားလတ်လ

တံ ယောက်ျားပီသစွာ... ချောမာသူဖြစ်နေ၍ မဇ္ဈရီစိတ်မချ။

ချစ်သူအား ငေးမောကြည့်မိသည် ။

“ငါလည်း မဖောက်ပြန်ဘူး။ နင့်ကိုကတိပေးတယ် မဇ္ဈရီ၊ နင့်မိဘတွေက ငွေမက်တယ်၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေလည်း မက်တယ်”

“ဇင်ယော်”

“ပြောလေ... မဇ္ဈရီ”

“တို့ တွေ... တစ်ယောက်ရှိတဲ့ နေရာကို တစ်ယောက်က သိအောင်ပြောကြမယ်၊ နင်သစ္စာ မမဲ့နဲ့ နော်”

“မဇ္ဈရီရယ်”

ငယ်စဉ်လေးတည်းက... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြပြီး... ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာမကြာသေးပေ။

အရွယ်ရောက်လာမှ စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာတဲ့ မဇ္ဈရီရဲ့ အမေက မာနတွေထောင်လွှားပြီး မတူမတန်တာတွေ ဖြစ်လာသည် ။

“ငွေသော်က စီးပွားရေးအဆင်ပြေသွားပြီကိုး... အမေ့ကိုတွေ့ရင် တောင် အဖက်မလုပ်တော့ဘူး၊

ငယ်ငယ်က ငွေသော်မိဘတွေဆင်းရဲလို့ အမေပဲပေးကမ်းခဲ့ရတာ၊ သားကြိုးစားစမ်းပါ၊ ငွေသော်သမီးကို စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်နဲ့ နော် ... အမေအပြောမခံနိုင်ဘူး၊ ငွေသော်သမီးလေးကို အမေချစ်ပေမဲ့ ကိုယ့် သားနဲ့ မတူမတန်ဘူးလို့ တော့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ပညာသင်စေချင်သည်

မုဆိုးမအမေက စီးပွားရေးမကောင်းပေ။

ဇင်ယော်ကို ပညာပဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်သင်စေ၏။

မဇူရီနှင့် မပတ်သက်ဖို့ အမေကတားနေသည် ။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“နင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နင့်အမေကလည်း မဇူရီနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ့အမေက နင့်အမေမောက်မာတာ မခံချင်လို့ တားတာပါ”

“နင့်အမေရော ငါ့အမေရော ဘယ်လောက်ပဲ တားတား ငါတို့ မခွဲကြေးနော် ဇင်ယော်”

“အင်းပါ နင့်က မြို့ကသူဌေးသားနဲ့ နင့်အမေက အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ပေးစားရင်သာ လက်မခံနဲ့ နော် မဇူရီ”

“စိတ်ချပါ၊ ငါ့အသက်ပဲ အသေခံလိုက်မယ်သိလား”

“နင့်ကိုချစ်တယ် မဇူရီ မခွဲနိုင်ဘူး... တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ တို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်လို့ ရအောင် ကြိုးစားကြမယ်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား... တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း၊ ကတိ သစ္စာပြုနေကြစဉ်...

မဇူရီအမေက ရောက်လာသည် ။

“ဟဲ့ကောင်လေး... နင်ကများ ... ငါ့သမီးကို ရာရာစစ တန်ရာတန် ရာမမှန်းဘူး... ဖယ်စမ်း”

“အမေ”

“မဇ္ဇူရီ... သမီးမိုက် မိဘကိုမျက်နှာငယ်ရအောင် လုပ်နေတာလား၊
ဇင်ယော်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ သမီးကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

မဇ္ဇူရီအမေက အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ ။

“နင့်ကို သတိပေးထားမယ် ဇင်ယော်၊ ငါ့သမီးကို လာပြီး မပတ်သက်
နဲ့ လို့ ငါ့သမီးမဇ္ဇူရီမှာ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူ
ဌေးသားရှိတယ်”

“အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ”

“သမီးပါးစပ်ကိုပိတ်ထားစမ်း မဇ္ဇူရီ၊ ငါ့သမီးကိုများ ဒင်းသား ငမဲ့င
တေကများ ”

“ဇင်ယော် ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်နော်”

ဇင်ယော်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

မဇ္ဇူရီကတော့ တောင်းပန်နေသည်။ ။

သူ့ကိုသာမဟုတ်ဘဲ အမေ့ကိုပါ စော်ကားခံလိုက်ရ၏။

ဇင်ယော် မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံပြင်းရသည်။ ။

“မဇ္ဇူရီနဲ့ သူက မတန်ဘူးလား”

ဇင်ယော်အမေပြောတာတော့ မဇ္ဇူရီအမေတို့ က အရမ်းဆင်းရဲကြ
တာတဲ့။ ။

သူတို့ မရှိတုန်းက အမေလုံးဝအဖက်မတန်သလို မလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ။

ကျွေးမွေးထောက်ပံ့လာခဲ့တာတဲ့။ ။

အခုတော့ ဒေါ်လေးငွေသော်က ခါးခါးသီးသီး ပြောဆိုဆက်ဆံနေခဲ့
သည်။ ။

ဇင်ယော်အံသွားတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိလိုက်သည်။ ။

မဉ္ဇူရီကို ဇင်ယော်ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘယ်သူမှ ဆွဲထုတ်ယူသွားခွင့်မရှိ
ဘူး။

စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းနေမိသည်။ ။

*

အခန်း(၂)

“သမီးကို မေမေပြောထားတယ်နော်၊ ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ပတ်သက်တာတောင် မကြိုက်ပါဘူးလို့ ၊ ပြောစမ်း... ရည်းစားတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဇင်ယော်နဲ့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲမေမေ၊ ဇင်ယော်က မနက်ဖြန် မြို့သွားတော့မယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်မလို့ တဲ့ ”

“ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့ လဲ မဇူရီ၊ ဒင်းဦးလေးက ခြံစောင့်အစေအပါး”

“အမေရာ ငယ်ငယ်လေးက အတူတူကြီးပြင်းလာကြတဲ့ သူတွေအချင်းချင်း ဒီလိုမပြော သင့်ပါဘူး”

“ပြောရမယ် မဇူရီ မေမေတို့ က သမီးလေးကို ရွှေလိုဠုပြီး တန်ဖိုးရှိရှိမွေးထားရတာပါ... ဇင်ယော်လိုကောင်မျိုးနဲ့ တော့ သဘောမတူနိုင်ဘူးနော်”

အမေ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရတာ မဇူရီသိနေသည်။ ။

စိမ်ရေရွာတစ်ရွာလုံးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ မရှိဆင်းရဲသားတွေဆိုရင် အမေက မတူမတန်ဘူးဟု ပဲ ထင်ထား၏။

အဖက်မလုပ်။

ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ လူတွေလောက်ပဲ အဆက်အဆံလုပ်သည် ။

မဇ္ဈရိမ္မေးပြီး အတော်လေးကြီးပြင်းလာမှ အမေတို့ စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာတာပဲ ဖြစ်၏။

စိမ်ရေရွာမှ အချမ်းသာဆုံး ဇင်ယော်မိဘတွေက အခုချိန်မှာ အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်နေကြသည် ။

“ညည်းဘယ်လိုမှ ပြောမရဘဲ ဇင်ယော်နဲ့ ဆက်ပတ်သက်နေရင် ဒင်း အမေမိညိုကို ပက်ပက်စက်စက် သွားပြောပစ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အမေရာ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မဇ္ဈရီဆက်ပြီး မပတ်သက်တော့ပါဘူး”

“ညည်း... ကတိပေးလား”

“ပေးပါတယ်”

ဒေါ်လေးညိုကပါ မဇ္ဈရီကိုအထင်လွဲပြီး မုန်းတီးသွားမှာ ကြောက်မိသည် ။

ဇင်ယော်လည်း စိတ်နာသွားမှာ ပဲ။

အမေလွန်တာပါ။

သူငယ်ချင်းတွေပဲ ငယ်စဉ်က အမေ့ကိုတောင် ဒေါ်လေးညိုကကူညီခဲ့တာ အမေက မေ့ပစ်ထား လိုက်သည် ။

အမေအတ္တကြီးသည် ။

ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ ဒေါ်လေးညိုကို အမေ နည်းနည်းလေးမှ မကြည့်။

“ဒင်းက ဘာများကျွေးမွေးထောက်ပံ့လို့ လဲ၊ အကြွင်းအကျန်တွေများ အခုလောလောဆယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ မေမေ့သမီးလေး မဇ္ဈရီကို မွေး

ထဲကဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ချောချောလှလှကြီးမို့ မေမေက သူဌေးသားနဲ့ ပဲ
ပေးစားချင်ခဲ့တာ၊ ရွှေလိုဥထားတာပဲ”

မေမေက မဇ္ဇူရီကိုထိတာ တို့ တာမကြိုက်။

တယုတယလေးမွေးခဲ့သည် ။

“မေမေ့သမီးလေးကလေ မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်၊ ချောလိုက်တာ အိစ
က်နေတာပဲ”

အမေ့စိတ်ထဲမှာ မဇ္ဇူရီအား အကြီးမားဆုံးမှန်းနေခဲ့သည် ။

အဖေ့ကိုလည်း အတင်းငွေရှာစေခဲ့၏။

မဇ္ဇူရီအတွက်တဲ့ ။

“မဇ္ဇူရီ”

“အမေ”

“မေမေလို့ ခေါ်စမ်း”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ... မဇ္ဇူရီကနှုတ်ကျိုးနေပြီလေ”

“နှုတ်ကျိုးတာတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ မေမေလို့ ခေါ်”

“ကဲပါ မေမေရာ၊ တော်ပါပြီ... ဇင်ယော်နဲ့ နောက်မပတ်သက်တော့
ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“မပြီးသေးဘူး တစ်ပတ်အတွင်း ညည်းဖေဖေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ဖက်
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသားအဖ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့ အိမ်မှာ ည
ည်းကျောင်းသွားတက်ရမှာ ”

“အဲဒါသိပါတယ်”

“သိတာကသိတာပဲ အဲဒီသူဌေးသားနဲ့ နီးစပ်စေချင်လို့ သွားတာက သွားတာပဲ”

“ရှင်... ဟို... မေမေ”

“ဘာမေမေလဲ...”

“အဲဒီသူဌေးသားက မဇ္ဇူကိုကြိုက်ဦးမှ ကိုး... မေမေ့လိုပဲ မတူမတန် ဘူးထင်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“သမီးဖေဖေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ဖက်တွေပါ၊ မေမေ့သမီး မဇ္ဇူရီက မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်လေ၊ အရမ်းကို ချစ်ကြိုက်သွားလိမ့်မယ်”

မဇ္ဇူရီကတော့ ဇင်ယော်ကလွဲပြီး တခြားယောက်ျားလေးကို စိတ်မဝင်စားပေ။

ဒုက္ခပါပဲ...

အမေလုပ်ပုံနှင့် မဇ္ဇူရီပါ ဇင်ယော်အမေ ဒေါ်လေးညိုက အထင်မှားတော့မည်။

ဇင်ယော်ရယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်။

“ဒီမှာ မေမေလေ သမီးလေးအတွက် အဝတ်အစားတွေဝယ်လာတယ်၊ မေမေ့စေတနာ၊ မေတ္တာကို နားလည်စမ်းပါ သမီးရယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဘဝ ကောင်းမွန်တိုးတက်စေဖို့ လိုအပ်တယ်လေ”

ဒေါ်ငွေသော်ကတော့ ဘယ်သူတွေ့ဘာပဲပြောပြော သမီးကို ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးနဲ့ မှ မတူမတန်ဟု ထင်နေသည် ။

မဉ္ဇူရီက လိမ္မာတယ်။

ပညာရေးလည်း ကြိုးစားတယ်။

ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ဇင်ယော်...

မုဆိုးမသား...

မိမိသမီးလေးနှင့် မတန်ဟု ထင်သည် ။

“အရမ်းလှတာပဲ... မြို့မှာ သာသွားနေလိုက်ရင် တသွေးတမွှေးနဲ့ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိ လိုက်မလဲ”

မဉ္ဇူရီကတော့ ဇင်ယော်ကိုပဲချစ်သည် ။

ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်နေ၏။

အမေတားချင်သလောက်တားနေပါစေ။

ဇင်ယော်ကိုမခွဲနိုင်။

“မဉ္ဇူရီ”

“ရှင်”

“ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းစကားတွေနဲ့ ဒီကောင်နောက် လိုက်ပြေးမယ်တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နော် သမီးအသက်မပြည့်သေးဘူး အမေ့အကြောင်းသိတယ်နော်”

“အမေရာ မဉ္ဇူရီက ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား... ဇင်ယော်ကရော ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“တော်ပါပြီ... မဇ္ဇူရီဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး...”

“ညည်းသိအောင်ပြောပြနေတာနော်၊ ရန်ကုန်မှာ အရမ်းချမ်းသာတာပဲ၊ အမေတော့ သမီးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အထိ ရည်မှန်းနေတယ်၊ သမီးလေးဘက်ကလည်း မာနတွေပြမနေနဲ့ တရင်းတနှီးနေပါ၊ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတဲ့ ”

“မဇ္ဇူရီမှ မလုပ်တတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ က သူဌေးတွေလေ၊ မဇ္ဇူရီကို မတူမတန်ဘူးထင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊

“မေမေကတော့ မဖြစ်မနေလုပ်ရမှာ ပဲ မေမေသမီးလေးမဇ္ဇူရီ သူဌေးသားနဲ့ ပဲ ညားစေရမယ်”

မဇ္ဇူရီအခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည် ။

မနက်ဖြန် ဇင်ယော်သွားတော့မယ်။

မဇ္ဇူရီနဲ့ ထာဝရဝေးသွားကြမှာ လားပင်မသိ။

နှုတ်ဆက်ချင်သည် ။

တွေ့ချင်တယ်...

ဇင်ယော်ဆီက ကတိတွေအထပ်ထပ် တောင်းချင်သေး၏။

စိတ်မချ...

“မဇ္ဇူရီဘက်ကတော့ ဇင်ယော်အပေါ် သစ္စာမမဲ့ပါဘူး...သူဌေးသားလည်း ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

မဇ္ဇူရီတစ်ယောက်တည်း နာကျင်လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲနေရပြီ။

ဇင်ယော်နှင့် လည်း တွေ့ဆုံချင်နေသည် ။

အဖေက မြို့တက်သွားသည်။ ။

အမေက မဇ္ဇူရီအား မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇင်ယော်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ချင်နေသေးသည်။ ။

“မမလေးချောစု”

“ဟင်... မဇ္ဇူရီ... ဘာလဲ”

“ဇင်ယော်ဆီကို သွားပေးပါ”

“အောင်မယ်လေး... နင့်အမေက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ
ဟဲ့ မသွားရဲဘူး၊ ဒေါ်လေးသော် သိသွားရင် ငါပြေးပေါက်မှားနေပါဦးမ
ယ်”

ဇင်ယော်နှင့် မဇ္ဇူရီကို အောင်သွယ်ပေးနေတာက မဇ္ဇူရီရဲ့ အစ်မနှစ်
ဝမ်းကွဲ မမချောစုပင်...

ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် မဇ္ဇူရီတို့ အိမ်မှာ ကပ်နေရသည်။ ။

“ဒေါ်လေးသော်အကြောင်း ညီမသိတာပဲ... ကြောက်တယ်”

“မနက်ဖြန် ဇင်ယော်မြို့ကိုသွားတော့မယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇင်ယော်ကို စာပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့လေ အ
မှတ်တရလက်ဆောင် ပေးလိုက်ချင်လို့ ပါ”

“မမချောစုလည်း မဇ္ဇူရီတို့ နှစ်ယောက်ကို ကူညီချင်ပါတယ်ဟယ်...
ကြောက်လို့ ပါ”

ချောစုမှာ က မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။

အဒေါ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ကပ်နေတာပါ။

ကျွန်တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

မောင်းထုတ်ပစ်မယ်ဟု မကြာခဏ ကြိမ်းမောင်းခံနေရသည် ။

“ဒီတစ်ခါတည်းပါ အမေမသိအောင် ထွက်သွားပေးပါနော်၊ တကယ်လို့ မိသွားရင်လည်း မဇူရီ တာဝန်ယူပေးပါ့မယ်”

“အောင်မယ်လေး မင်းတာဝန်ယူပေးတယ်ဆိုရင်တောင် လောလာဆယ် မမကဘယ်ကိုသွားနေ ရမှာ လဲ... သိသွားရင် တကယ်မောင်းထုတ်မှာ ဟဲ့”

“သေချင်တယ် ဇင်ယော်နဲ့ ဝေးရရင် မဇူရီသေမှာ သိလား”

“မဟုတ်တာဟယ်... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ပေါင်းချင်မှ ပေါင်းကြရ တာလေ မဇူရီ ဖူးစာကရှိသေးတယ်၊ မဇူရီနဲ့ ဇင်ယော်တို့ တကယ်ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်တွေဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ ပေါင်းဖက်ကြရမှာ ပဲ”

“အရေးထဲမှာ မမချောကလည်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...သေချင်ပါတယ်ဆိုမှ ”

မဇူရီကတော့ ဇင်ယော်ကိုနှုတ်မဆက်လိုက်ရဘဲ ခွဲခွာရမှာ ကြောက်နေသည် ။

ပြီးတော့...

အမေက ပက်ပက်စက်စက်ပြောလိုက်တာ ဇင်ယော်စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိတ်ပူနေ၏။

တောင်းပန်စကားတွေ ပြောချင်နေသည် ။

“ဒီစာလေးပဲ ပေးပေးပါ။ ပြီးတော့လေ ဒီပန်းခြောက်လေးတွေ ပေးပေးပါနော်”

“မမူရီရယ်”

ချောစုလည်း ညီမလေးခံစားနေရတာတွေကို မကြည့်ရက်တော့။

ဒေါ်လေးငွေသော် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်က ဒေါ်လေးညိုက စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ချောစုအသိဆုံးပင်။

ဒေါ်လေးသော် ရက်စက်တယ်။

မတရားဘူး...

ထို့ကြောင့် ...

ချောစုက ဇင်ယော်နှင့် မမူရီကို ကူညီနေခဲ့သည် ။

“ပေးပေး... မမကူညီမယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံးဟယ် မမူရီစိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်”

ချောစုလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သတ္တိမွေးကာ ဒေါ်လေးငွေသော် အလစ်တွင် ဇင်ယော်တို့ အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည် ။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်... မမချော”

“မင်းမနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုသွားတော့မယ်ဆို”

“အင်း”

“ရော့... မမူရီလေ ဒီစာနဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေး ပေးခိုင်းလိုက်လို့

မဇ္ဇူရီလေး နာကျင်ကြေကွဲနေရတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြမိသည်။ ။

“ဇင်ယော်လည်း မဇ္ဇူရီအပေါ် သစ္စာရှိပါ့မယ်လို့ သေသေချာချာပြောပြပေးပါ မမချော၊ မဇ္ဇူရီကို ဇင်ယော်မရရအောင်ယူမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် အရယူမှာပါလို့ ”

“အေး... အေး မမပြောလိုက်မယ်၊ ဇင်ယော်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်ကြရပါစေကွယ်”

မမချော ပြန်သွားသည်။ ။

ဇင်ယော်ကတော့ မဇ္ဇူရီကို အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

မနက်ဖြန်သွားရတော့မယ်။

ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ ကောင် ဘာလဲဆိုတာ ဒေါ်ငွေသော်သိစေရမယ်။

မဇ္ဇူရီပေးတဲ့ စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

“ဇင်ယော်...”

နင့်ကိုနှုတ်မဆက်လိုက်ရလို့ မဇ္ဇူရီအရမ်းကြေကွဲခံစားနေရပါတယ် ... အမေပြောတဲ့ စကားတွေ ကြောင့် နင်လေ မဇ္ဇူရီ နာကြည်းသွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရတယ်၊ တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ မခွဲကြဘူးဆိုတဲ့ ကတိ ဇင်ယော်တည်ပါစေ၊ မဇ္ဇူရီကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ ဇင်ယော်ကိုပဲ အရမ်းချစ်တယ်... ပြန်ဆုံကြဖို့ ကြိုးစားကြမယ် ...ကတိတည်ပါနော်၊ မ

မူရီအပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါနဲ့ ”

ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့်

ငယ်ချစ်ဦး

မမူရီ...

စာလေးနှင့် အတူ ပန်းခြောက်လေးတွေပါ အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးလိုက်သည် ။

ပန်းခြောက်လေးတွေက တောပန်းတွေပါ။

ဇင်ယော်နှင့် မမူရီတို့ ချိန်းတွေ့တိုင်း...ဇင်ယော်ခူးပေးနေကျ ပန်းလေးတွေပဲဖြစ်သည် ။

“မမူရီရယ်... ငါ့ရင်ထဲမှာ လည်း အရမ်းကိုခံစားနေရပါတယ်၊ မမူရီကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ မခွဲဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေက ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်နေတယ်၊ ရအောင်ယူပြမယ် မမူရီ”

မမူရီအမေ ဒေါ်ငွေသော်ကို ဇင်ယော်မုန်းတီးမိသည် ။

သူငယ်စဉ်က ငွေကြေးပြည့်စုံနေတုန်းကတော့ သား... သား... နှင့် အရေးတယူရှိ၏။

မမူရီနှင့် အတင်းအကြပ် ကစားစေခဲ့သည် ။

“သားလေးဇင်ယော် မင်းပဲ ဒေါ်လေးသော်သမီးနဲ့ ကစားကြနော်”

အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ဒေါ်လေးသော်ကို စိတ်နာနေမိသည် ။

အမေကလည်း ဒေါ်လေးသော်ရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေကြောင့် မမူရီနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေထိုင်ဖို့ ပြောဆိုနေခဲ့၏။

တားဆီးသည် ။

“အမေ့သားက ပညာရေးမှာ လည်း ထူးချွန်တယ်၊ ရုပ်ရည်လည်း ချောတယ်၊ ကြိုးစားစမ်းပါ သားရယ် မြို့ကသူဌေးသမီးကိုပဲ အရယူ မဇူရီက တောသူမပဲ... ကြီးကျယ်နေတာပါ။

မဇူရီရဲ့ စာလေးကို ဇင်ယော်လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ တရိုတသေ သိမ်းနေမိသည် ။

ဇင်ယော်မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုသွားရတော့မယ်။

အဝတ်ထုတ်တွေ ပြင်ပြီးပြီ။

စာလေးနှင့် ပန်းခြောက်လေးတွေကိုလည်း အလွမ်းပြေကြည့်ဖို့ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းယူဆောင် သွားရမည်ဖြစ်သည် ။

*